

PROSTOR

Listopad—prosinec 2014

Zima

Venku sněží, zima je tady,
už je pozdě sázet ovocné sady.
Když otevřeš venku oči, vločky v pohledu máš,
po příchodu domů se znuděně z okna koukáš.
Místo toho abys šel ven si užívat,
jdeš si na počítač hrát.
Nastal neoblíbený zimní čas,
už slyšíte vánoc hlas?

Fas

Krásné svátky vánoční,
plné radosti a pohody a v
nadcházejícím roce 2015
ať vás potkává všechno dobré:
pevné zdraví,
úspěchy v práci nebo ve škole a
jen samí přátelští lidé okolo vás.

To přeje všem učitelům a
učitelkám, žákům a
žákyním, jejich rodičům a vůbec
celým rodinám
vedení ZUŠ
Františkovy
Lázně
a redakce Prostoru

PF 2015

Vánoční uvažování

A je to tu. Blíží se Vánoce. Pro někoho jsou nádherné, radostné a plné nových zážitků. Ale pro někoho to také může být zase otravný svátek, při kterém se utrácejí jenom peníze. Myslím si, že by někteří neměli Vánoce tak podceňovat, protože se můžou prožít i jinak. Nemusíte kupovat tak drahé dárky jako je to dnes obvyklé, můžete si třeba pozvat kamarády k sobě domů a povídat si veselé historky. Starší lidé mohou také zajít do restaurace nebo do baru. No a nejmladší? Ti by měli stihnout všechny kreslené pohádky, protože jsou stejně nejlepší jak pro děti, tak i pro starší lidi. Abych to tedy shrnula, tak by každý rok, měly být Vánoce především krásně prožité.

Začíná prosinec. A mně je fantasticky, protože cítím ten chladný mráz a vidím spoustu vloček. Když jsem byla menší, tak jsem se nejvíc těšila na dárky. To byly samozřejmě různé panenky. Také jsem měla největší obavu, že Ježíšek nevybere tu správnou. Ale teď už vím, že Ježíšek je vlastně maminka a tatínek a ostatní členové rodiny. Jestli si to teď čte malé dítě, tak se omlouvám, a nedoporučuji to číst dál. Jednou jsem si přála ten nejnovější domeček pro malé panenky, který byl v reklamách a hlavně v hračkárnách, a tak jsem si řekla, že si řeknu mamince. (Myslím si, že jsem se o tom, jak je to s Ježíškem dozvěděla brzo). Maminka se koukla na cenu, zvedla obočí a řekla mi, že neví. Tak jsem se tedy šla podívat na jiné věci, ale mamka se nějak pozdržela.. V tu chvíli jsem uviděla celkem dobrou hru na počítač a chtěla jsem ji mamince ukázat. Ohlédla jsem se, ale co to? Domeček byl pryč. Byla jsem celkem smutná, ale potom mi došlo, že mi ho mamka zarezervovala, protože se domlouvala na něčem s paní prodavačkou. A tak jsem byla strašně moc natěšená a šťastná, hlavně proto, že se mi má maminka snaží plnit sny.

Tereza K.

Vánoce, svátky rodiny a pohody v tvůrčím podání redaktorů

Vánoce

Čas zimy klepající na dveře.
Doba, která mění barvy.
Doba, která polena nařeže.
Čas, který uspí lávy.

Sloka z vánočky upletená,
otevřít dveře zimě.
Člověk, který nevěří, ať i mně
na dveře zaklepe - a neusíná.

Ať lidé zůstávají doma,
ať se těší na dárky.
Že štěstí najít se nedá?
Tak se podívej na mraky.

Když večer začne měnit
světlo bílé na tmou černou.
Ať vše, co nejde na prázdno změnit,
ať není barvou temnou.

Ať všechno, co si kdo přál,
se objeví pod stromky.
A člověk, který se vánocům smál,
ať dostane nadílku taky.

Ať je kdo třeba zlý nebo jiný,
neodsuzujte člověka.
Vždy se najde trocha víry,
která je proti kamenům křehká.

SkriFi

Naše Vánoce

Nedá se říct, jaké Vánoce byly nejlepší, protože na každých Vánocích je něco nádherného. Na Vánoce by měli být všichni spolu, nikdo by neměl být sám. Moje rodina dodržuje na Vánoce vlastní zvyky, a to je na nich krásné. Dne 24.12. dopoledne uklízíme a táta odpoledne zabije kapra. Kostí, hlavu a ocas dá kočkám, a já s mamkou ho obalíme. Večer pomůžu mamce s prostíráním. Nevím, jak to rodiče dělají, že pod každý talíř dají padesátikorunu, aniž by si jich někdo všiml. Zatím co my se díváme s bráchou na televizi, mamka dodělává polívku a táta smaží kapra v takovém starém přístroji, který prý používali jeho rodiče. Ten přístroj používá táta jen na Vánoce a kapr, kterého v něm dělá je vždycky výborný. Potom se díváme všichni na televizi - na Tři oříšky pro Popelku - a v polovině večera se odebereme k prostřenému stolu a mamka nandává kuřecí polívku. Naše rodina nevaří rybí polívku, protože nikomu z nás nechutná. Když všichni dojíme, dáme si kapra. Já s bráchou si k němu dáváme brambory, protože nám bramborový salát taky nechutná.

Mamka si k němu bere bramborový salát bez mrkve a táta také, jenže pro něj je s mrkví. To, že každé Vánoce máme honosný stůl, se mi právě líbí.

Po večeři jdeme s tátou ven koukat se na oblohu a hledat zlaté světýlko. Rodiče nám říkají, že to padající světýlko je Ježíšek. Zatímco my pozorujeme oblohu, mamka dává nádobí do myčky, a pak se k nám přidá. Chvilí jsme venku, sledujeme hvězdy - a pak se zase vracíme domů. Čekáme chvíli na chodbě, a pak už se hrneme ke stromečku. Rozbalujeme dárky jako diví. Já taky dávám mamce, tátovi i bráchovi dárek abych trochu pomohla Ježíškovi. Po rozbalení všech dáreků si užíváme společnou chvíli a potom jdeme nahoru za babičkou a dědou, abychom Vánoce oslavili také s nimi.

Kačka S.

Nejde jen o dárky

O Vánocích nejde o dárky a o to, že nejdeme do školy. Třeba pro mne jsou ideální Vánoce takové, když je sněh, (což už se dlouho nestalo), dávají v televizi nějaké pěkné filmy, mám dost cukroví a krásný voňavý stromeček..

O letošních Vánocích jsem si nepřála vlastně vůbec nic, ale potom mi mamka ukázala jednu internetovou stránku, a to už opravdu bylo trochu těžké nic nechtít. Ale teď k tomu, kdo vůbec ty dárky nosí? U nás je to Ježíšek, v Americe Santa-Claus, v Anglii Father Christmas a v Rusku je to Děda Mráz (Mrázík). A záleží jen na nás, čemu uvěříme. Můžeme věřit také tomu, že dárky nosí rodiče. Ale Vánoce jsou asi větší legranda, když budeme věřit tomu, čemu ostatní nevěří.

Aneta J.

Nejhezčí svátky

Vánoce jsou moje nejoblíbenější svátky. Vždycky se na ně moc těším. Vánoce jsou o tom, že je slavíme s rodinou z lásky a pocítujeme štěstí. Máme velikou radost, že jsme spolu. Před Vánocemi jsou vždycky veliké přípravy, například zdobení stromečku. Moc ráda zdobím stromeček a pomáhám s přípravami. Také se těším na dárky a vždycky jsem na ně moc zvědavá.

Slavím Vánoce jak české, tak vietnamské, i když se ve Vietnamu Vánoce neslaví. V Česku se vietnamské Vánoce slaví tak, že se naši kamarádi sejdou s námi v jedné restauraci. Tam máme hostinu a ve 12 hodin bude před restaurací ohňostroj. Vánoce jsou podle ty mě nejkrásnější a nejkouzelnější svátky.

Julka H.

Vánoční čas

Co bych tak řekla o Vánocích? Je to svátek, který se slaví na počest narození Ježíše Krista. Proto máme v naší České republice jako nosiče dárků Ježíška.

Když jsem byla malá, věřila jsem na Ježíška a vždycky mu psala dopis. Dnes je tomu jinak... Každý musí vyrůst a celkem často se na našeho nosiče dárků postupně zapomíná. Malé děti přibližně ve věku do 6 let slyší od těch starších, že Ježíšek není, a že místo něho nám pod stromeček dárky dávají rodiče...

Ale tomu nevěřte! Můžete věřit svým přátelům, kteří vám povídají o nedůvěře k pravému nosiči dárků nebo věřit tomu, že je Ježíšek stále mezi námi?

Vím jaké to je, když píšete dopis o všem, co byste k Vánocům chtěli a přitom dostanete něco jiného. Já jsem jako malá tohle hrozně řešila a moc to přeháněla. Měli byste vědět, že i když nemáte to, co jste si původně přáli, vaši rodiče se snaží ze všech sil, aby vám mohli udělat radost. A to nejdůležitější co dostanete jsou vzpomínky. I kdyby se vám to nelíbilo, je to něco, co vám navždy zůstane, ať už na polici doma, na nočním stolku, ale hlavně ve vašem srdci.

Já upřímně Vánoce zbožňuji... Ne pro dárky, ne pro dobré jídlo, ale pro čas strávený s rodinou. Dárky nejsou podstatou Vánoc, ale rodina, přátelé, příbuzní a dobré skutky, které jim poskytnete.

Pavlaína N.

Když jsme nejšťastnější

Vánoce se blíží a mě přijde, jako by žádné nebyly. Žádný sníh, žádný mráz, žádný sněhulák. Jen doma vánoční ozdoby a největší ozdobený strom ve městě. Když se podívám z okna, vidím jen šedou oblohu a mokrou zemi, protože poslední dobou hodně pršelo. Pro dokonalou atmosféru chybí jen sníh.

Když jsem dopsala tu předešlou větu, koukla jsem se z okna a trochu jsem se zamyslela. A co nevidím? Malá vločka pomalinku padala z nebe a jemně se přilepila na okno. Po té ji začali následovat další vločky. Bylo jich hodně, tam ta roztála a zas další nová přibyla. Začalo se i stmívat, rozsvítila se uliční světla—a ono stálo sněžilo.

Šla jsem si pro horký čaj, perníčky, sedla si vedle krbu, koukala ven—a pak se jen kochala krásou.

Ono, když jste v takovém pohodlí, tak se vám nikam nechce. Jenom ležet, odpočívat a sledovat vánoční filmy.

O pár dnů později byly Vánoce a já jsem byla ta nejspokojenější ze všech. Nejšťastnější asi ne, protože byli všichni stejně šťastní, kdo by nebyl. Jedli jsme jak o život, a také jsme se cpali cukrovím. Nakonec se muselo udělat nové, protože na ně měl každý chuť.

Ale co bylo na svátcích hlavní: každý z nás měl krásné Vánoce, přestože jsme každý přibrali aspoň 100 kilo navíc.

Linda D.

Nejlepší dárek

Strašně se těším na vánoce, protože dostávám dárky. Nejlepší dárek, který jsem dostal od rodičů, byl to telefon.

Na letošní Vánoce si přeju nějaké dobré vybavení na počítač od firmy GX nebo auto na dálkové ovládání. Moc si to přeju.

Kdysi jako malý jsem věřil na Ježíška. Přestal jsem na něj věřit někdy od třetí třídy. To už jsem věděl, jak to s těmi dárky je.

Před rokem jsem už také kupoval dárky rodičům. Bylo to dřevěná hvězda, kterou jsem koupil z mých první vydělaných peněz.

Ve Vietnamu se neslaví vánoce, ale slaví se nový rok. Je to někdy v únoru. Ve Vietnamu se naopak nedávají dárky, ale peníze. Kdybych byl ve Vietnamu, tak bych dostal hodně peněz, protože mám hodně známých. Tady v Česku dostávám dárečky jen od tety a rodičů.

Michal Mai

Co pro mě znamenají Vánoce

Mě velice fascinuje ta jejich atmosféra. Ta, kdy si naše celá velká rodina a všichni naši příbuzní sednou k velkému stolu a pak si spolu povídají.

Nejvíce se mi na měsíci prosinci líbí dvě věci: „Silvestr a rozbalování dárků“. Jinak se mi taky líbí, jak můj malý bratránek rozbaluje dárky a usmívá se a hraje si s nimi. Na rozdíl od něho můj bratr rozbalí dárek, řekne: „Dobry, ale já jsem chtěl něco jiného. Takovýhle nechci.“

DÁRKY

Dárky, ty miluji. Hlavně jejich rozbalování a házení balíčků papírů za záda.

Moje nejhezčí dárky: Velká plyšová hračka „Hello Kitty“. Penál s princeznami. Taška Adidas přes rameno, kufřík s pejsky, čokoláda Milka.

Dárky dobré, ale nefascinující: Oblečení a z toho nejvíce: Krátké tričko s květinou, mikina s rybou na zádech, zimní bunda.

CO SI PŘEJI

Já si asi i letos přeji zase oblečení a taky nějakou čokoládu. A k tomu nové boty. Přeju si ještě kalkulačku na solární nabíjení. Nový penál objednaný z internetu. A ještě novou tašku jako kabelku Adidas.

A tohle si asi přát nemohu: aby na zemi vládl mír.

(PS: „Nepřeju si toho nějak moc? Napište mi na email: lilinka.nguyen@seznam.cz, a podle vašeho uvážení, co byste si z těch napsaných přání přáli vy?“)

JAK SE SLAVÍ VÁNOCE VE VIETNAMU

Určitě vás zajímá, jak se slaví vánoce ve Vietnamu. No, ani to vlastně sama nevím. Zkusím si vzpomenout. Tak tohle je asi ono. Podle mě se ve Vietnamu žádné vánoce neslaví. Vím jen to, že když jsem byla malá, tak se maminka dívala na televizi, bylo to v 18:00 hodin večer, protože ve Vietnamu jsou hodiny napřed o šest hodin, tam byla tedy půlnoc.

Tak teď se vrátíme k tomu, jak se maminka dívala na televizi v těch 18:00 hodin. Na obrazovce bylo hodně lidí, a ta paní, která držela mikrofon, počítala 3...2...1... Dopočetla a pak všichni zapálili rachejtle, které stály vedle nich. Když je všechny odpálili, tak vykřikli: „Šťastný nový rok“.

A teď vám řeknu jak to, že vždycky, když řeknu tátovi, že si přeji tohle a tamto, tak on mi vždycky odpoví: „Když jsem byl malý, tak jsem také nedostával dárky.“ A také proto nedostávám dárky od rodičů. Jenom od mých příbuzných. Proto si myslím, že se ve Vietnamu neslaví Vánoce, ale jenom Silvestr.

Lily

Dvě vybranými fotografiemi přibližujeme působivou atmosféru chebských vánočních trhů

Vánoční

V ánice před barákem ti zatarasí dveře,
A ty si zase ke krbu vlezeš.
N a starých básních ti prach kvete
O dnáší tě slova, listy, řádky.
Č ekáš na správný čas pro návrat zpátky
N apíšeš další zřymovanou větev
I s dalším významem, schovaným za slovem.

V ěnuješ se zase svojí lásce, vášni.
E mpatie se projevuje v tvé nové básni.
Č ervenají se slova na papíře
E jhle, probouzí se v nich zvíře -
R udá krev a tajemno.

S další básní přichází noc.
P átráš po inspiraci.
O dešla.

E benová zeď před tebou stojí.
Z trácíš se v myšlenkách,
I v napsaných slokách.

I gnoruješ rady, brodíš se ve stokách.

FaS

Vánoční rozjímání

Už od začátku školního roku myslím na to, jaké to bude na vánoce. Až dům provoní teplo ohně, vůně skořice, jablek a pomerančů, až se ráno probudím a místo rušivého slunce mě probudí tajemné chladné šero a až budu místo toastů snídat perníčky nebo vánoční cukroví. No a ta nejlepší část roku právě nastala. V extra tlustém svetru a s chlupatými papučemi se došourám dolů do kuchyně, abych si udělala svůj nejoblíbenější nápoj: ledové kakao. Dřepnu si k televizi, zachumlám se do teploučky huňaté deky a zapnu bednu. Momentálně se vysílají různé pohádky a na nejmenovaném kanálu běží asi milionty díl Simpsonových. Přesně to je to vánoční rozjímání, jak si ho představuju.

Anička V.

Co je radost

Když mám velikou radost, cítím se tak šťastně. Mám chuť dělat všem taky radost a je mi do zpěvu. Když se na něco těším a moc, tak už je to k nevydržení a vybuchnu radostí. Také cítuji veliké štěstí, zejména, když jsem s rodinou pohromadě.

Radost máme nejen z ostatních, ale i ze sebe. Radost samozřejmě slavíme společně s ostatními, například když jsou Vánoce, Velikonoce nebo když máme narozeniny. To pak slavíme společně s rodinou. Radost pocítíme, když něco dokážeme. Měla jsem velikou radost, když jsem se dostala na Gymnázium v Chebu. Také mám radost, když jsou moji rodiče na mě pyšní.

Julie

Pixmac.cz 87805366

Zvláštní příběh o dárku

(příběh na vysloovaná slova)

Bylo mrazivé ráno. Zdálo se mi přitom, že je krásný letní den. V tom snu jsem stála na zahradě. Abych to řekla jedním slovem: nebyla to zasněžená, ale byla to letní zahrada. Bylo to moc divné. Probudila jsem se a znovu jsem usnula. Zdálo se mi o milém strašidlu, jmenovalo se „Pan hodný“. To strašidlo bylo tak hodné, milé a dokonce srandovní. Jedním slovem: bylo to přívětivé strašidlo.

Vzbudila jsem se a šla jsem si vyčistit zuby. Myslela jsem na ten sen. Venku byla hrozná zima, nedalo se nic dělat. Dost jsem se nudila. Proto jsem si pustila televizi.

Bylo to ale taky otravné, a proto jsem ji zase vypnula. Nakonec jsem si stoupla na postel a vzala jsem si z poličky knížku. Jmenovala se Deník malého poseroutky. Fakt smůla. Nalistovala jsem si stranu 168, kde jsem přestala a pár minut jsem si četla. Nějak mne to ale nebavilo. Když jsem vrátila knížku zpátky, tak jsem přitom objevila mamčin drahocenný prsten, který tak dlouho hledala.

Přišel večer. Zamkla jsem se ve svém pokoji, aby za mnou nikdo nemohl a dala jsem ten prsten do malé krabičky, zabalila jsem ho do pěkného balícího papíru a napsala jsem na něj „Pro maminku“.

Čekala jsem na vhodnou příležitost a pak jsem mamince ten prsten dala k vánocům jako dárek.

Lily

KOUZLO VÁNOC A PRÁZDNO V PENĚŽENCE

Tak jsou tu zase vánoce a s nimi ruku v ruce jdou i předvánoční nákupy. No... on by to ani nebyl takový problém, kdyby se nemuselo za všechno platit. Za chvíli snad budeme muset platit i na vlastním záchodě! To se snad nestane dřív, než po mé poslední hodině a navíc, jak si to jako ti lidé představují? Jako že my jim tady platíme za každou blbost a oni si válejí šunky, zasypání penězi? To bychom asi daleko nedošli, že?

No nic... ale spousta lidí jistě trápí nejen pěkné provzdušnění peněženky, ale také to, jak zařídit, aby chom nějakého toho provzdušnění vůbec dosáhli... Tak samozřejmě, že odjakživa je slušností obdarovat všechny své blízké, ale čím, to již po dávná staletí zůstává neodhaleným tajemstvím a opravdu obdivuji všechny lidi, kteří s tímto nemají naprosto žádný problém. Tak třeba moje kamarádka Maya. Vyřešila to tak, že zabalila do balícího papíru vázu, co jim zdobí obývací a dala to rodičům pod stromeček. No, měli jste vidět, jak byli nadšení! Nebo moje sestra Lauren, ta koupila mamě šátek a tátovi propisku a myslím si, že podle výrazu mile překvapených rodičů se i docela trefila—a ještě na tom ušetřila.

Protože ale lidé si vymýšlejí čím dál originálnější dárky, nevím, co bych si měla vymyslet já. Mamce jsem nejdřív chtěla koupit nějaký deodorant, ale bála jsem se, aby to nevypadalo, že máma smrdí. Tak jsem jí pro jistotu koupila červený puntíčkovaný hrnek na čaj nebo na kafe, podle toho, co je libo. Tátu jsem taky měla vyřešeného rychle, protože jsem mu koupila to samé, akorát, že v černém, o bráchovi ani nemluvě, protože jediné co ho zajímá je: a) počítač, b) počítač a c) počítač. Takže mám jasno... možnost a), b) i c) můžeme vyškrtnout, protože na počítač fakt nemám čas, nervy, žaludek ani peníze. Takže mu koupím kuřecí polívku v pytlíku. Aspoň nebude mít kecy, že má na vánoce hlad.

Anez

Firma Abydos Hazlov znamenala velmi zajímavou zkušenost

Hazlov (rym) - Další společnou akcí připravenou vedoucím redaktorem Chebského deníku Vladimírem Kučerou a Základní uměleckou školou Františkovy Lázně pro oddělení zaměřeném na tvůrčí psaní a žurnalistiku byla návštěva firmy Abydos v Hazlově v úterý 25. listopadu. Vedení ZUŠ zajistilo pro dopravu tam i zpátky mikrobus, zvědaví redaktoři (až na několik řádně omluvených výjimek jeli takřka všichni) se nahrnuli dovnitř – a vyrazili jsme směr Hazlov. Celkem nás bylo 15, počítám v to i pana Kučeru.

Abydos sídlí na kraji obce, v renovovaných provozech, ve kterých se dříve vyráběli skladové vozíky. V České republice působí od roku 1996, do Hazlova se firma přestěhovala po roce 2000. Přijetí bylo velmi milé: ve vstupní hale čekalo malé občerstvení (různé druhy ovocných čajů, cukroví, sušenky) a zástupce firmy Ing. Martin Záhrl, který nejprve slovně, pak s využitím promítané prezentace seznamoval mladé žurnalisty s továrnou, jejími výrobky i programy zaměřené na zaměstnance. Informací bylo hodně, ale k těm nejzajímavějším jistě patřilo to, že firma dává práci 200 lidem, ze dvou třetin jsou to muži. Práce ve výrobě, hlavně ta mužská, nepatří rozhodně k lehkým. Doslova. Celou směnu zvedat a opracovávat těžké odlitky, navíc v prašném a hlučném prostředí (i když jsou všichni vybaveni ochrannými pomůckami) určitě chce silné chlapy. Pravda, ne každý to také vydrží, ale na druhou stranu ti, kdo pracovat chtějí a práce se nebojí, si tu vydělávají nadprůměrně. Firma také pamatuje na různé sociální programy pro své zaměstnance a jejich rodinné příslušníky.

Dozvěděli jsme se, že tady dávají šanci i lidem, kteří by jinde měli na trhu práce potíže (například lidé, kteří se vrací z výkonu trestu pro drobnější delikty), ale je zde i příležitost pro mladé absolventy, aby tu nabrali potřebné zkušenosti a získali nejen potřebnou kvalifikaci, ale i profesní růst. Ve firmě, samozřejmě na úsecích, kde se nevyžaduje taková fyzická zátěž, najdou uplatnění i ženy. Největším obchodním partnerem je SRN, ale zakázky docházejí i do jiných zemí. Hlavní artikl tvoří výroba součástí do automobilů (hlavně pro koncerny VW a BMW), ale i traktorů, odlévají se tu segmenty pro vzduchotechniku aj. Nakonec jsme si prošli provozy, tedy přesně ta místa, kde to dovolovala bezpečnost práce. Mladí novináři byli nadšení. Drtivá většina z nich byla vůbec prvně v továrně, a tak s nadšením fotili snad všechno, co viděli. Velmi zdařilé fotografie pořídila Linda Dang (jsou na stránkách). Nejsilnějším dojmem pro ně byl obdiv k této práci, ale i i kritika tvrdých podmínek. Filip Skribek projevil talent pro investigativní novinářinu, jen je ještě třeba fakta nejen konstatovat, ale i přesně zjišťovat a ověřovat (do jaké míry a jak trvale prach, hluk a výpary opravdu poškozují lidské zdraví?). Ale i o tom také návštěva byla.

Na závěr si ještě všichni odnesli spolu s množstvím poznatků („teda mám z toho v hlavě trochu zmatek, bylo toho moc..“ posteskl si jeden. „Snad se mi to uleží.“) drobné dárky na památku. Přesto všichni něco napsali. Posuďte sami.

Dozvěděli jsme se toho spoustu

Dne 25. listopadu se naše škola zúčastnila exkurze v továrně Abydos, která byla zprovozněna v Hazlově. Někdo si teď může říct co to vůbec znamená? Abydos? Není to jen nějaký výmysl? Ne, je to pouze výběr písmenek z „jakoby“ nedokončené věty. ABY DOSTali... Takto to bylo vytištěné na papírku, který jsme dostali od manažera této továrny. Muž byl velmi příjemný a vysvětlil nám, čím se Abydos zabývá. Šlo o výrobu autodílů a o díly z litiny. Pro naše chlapce z kroužku tvůrčího psaní, to bylo moc zajímavé. Ale pro některé naše dívky, to bylo spíše překvapující, ale také se dozvěděly spoustu nových věcí. Třeba jako já. Mě to překvapilo. Například, že tuto práci provádějí také ženy. Nebo že zde pracuje 200 lidí. Někteří ale začnou, a nedokážou v tom pokračovat, protože mají na něco třeba alergii. A nebo také, že když je ten pracovník doopravdy dobrý, má i velmi slušný plat.

Když přišel čas prohlédnout si kousek z dílen, byla jsem natěšená. Všude samé vrtání a házení kovů do bedny.

Bylo co vidět.... Foto: Linda D.

Také jsme viděli řidiče opravdu malého nákladáčku. Bylo to báječné. Všichni si vše nafotili, jen já pomalu zírала s otevřenou pusou, protože tě zaujaly tabulky, kde bylo napsáno, kam všechny ty díly patří. Ten hluk by mi možná vadil, ale za ten plat bych to vzala taky. Ale přesto obdivuji lidi, kteří tam pracují, protože ty peníze jsou zasloužené.

Podle mě, se tato exkurze opravdu vydařila, a věřím, že i příště to bude tak zajímavé, jako bylo tohle.

Tereza K.

Už vím, co je dřina

Byli jsme s tvůrčím psaním v továrně Abydos. Továrna tam je od roku 1997. V továrně se vyrábějí různé součástky do automobilů, hlavně pro BMW a VW. Jeli jsme autobusem do Hazlova, tam totiž ta továrna je. Jakmile jsme přijeli, tak nás přivítali pracovníci továrny. Připravili nám malé občerstvení. Například cukroví a horké čaje různé chuti. Vybrala jsem si třeshňovou příchuť.

Potom jsme se posadili a jeden pán nám vyprávěl všechno, co tam vyrábějí. Mají tam i hezkou televizi. Pouštěl nám video. Řeknu pravdu, já jsem se na to video ani moc nedívala. Spíš jsem asi dávala pozor, co tam vysvětluje. Dělají i špinavější práci. Ptal se nás: „Proč na ty kovy musejí dávat barvu? Aby ty součástky nezrezivěly“. Také tam obrušují různé věci. Říkal nám, že to musí vyrábět přesně, jak to zákazník chtěl, jinak si to nekoupí.

Mají tam asi 200 zaměstnanců. Většinou muži, ženy tam pracují jenom na lehkých věcech!! Nemají problémy s jinou firmou. Ale je to hodně velká dřina tam pracovat. Někteří tam pracují jenom dva dny a už tam dělat nechtějí!! Protože si myslí, že to zvládat nebudou. Ale ti, kteří se práce nebojí, si mohou hodně vydělat.

Hodně lidí jsem jezdí taky ze Sokolova. Průměrný plat je za měsíc asi 24 000 Kč.

Po vyprávění jsme šli dolů, kde se vyráběly součástky. Fotili jsme tam hodně věcí. Pán nám také ukazoval, kde a jak můžou pracovat ženy. Docela se mi to líbilo. Prohlídli jsme si to všechno a šli jsme zase zpátky. Každý z nás dostal jojo, klíčenku a propisku, která píše velmi hezky. Rozloučili jsme se s nimi a jeli jsme zpátky do Františkových Lázní. Byla jsem unavená z té cesty, ale bylo to pěkné.

Pracovat bych tam, ale nechtěla. Není tam moc čerstvý vzduch, bylo tam hodně prachu. Lidé tam musí mít filtry. Byla to moje první továrna, kterou jsem navštívila a nezklamala mě. Líbilo se mi to moc!!!

Anetka Dao

Exkurze

Byli jsme na exkurzi v Hazlově. Dojeli jsme tam kolem čtvrté. Poté nás tam přivítali místní a dostali jsme občerstvení. Pán jménem Martin Zährl nám vyprávěl co se tam dělá, Viděli jsme i video a přitom jsme popíjeli skvělý čaj.

Při prohlídce továrny jsem zjistila, že tam pracuje 200 zaměstnanců a že mezi nimi jsou i ženy. To

jsem se vážně divila. Také tam bylo velice prašno a hlučno. Myslím, že bych tam nemohla pracovat.

Dále jsem zjistila, že průměrný plat činí

24 000 Kč měsíčně, ale lidé tam těžce pracují.

Na konci celé prohlídky jsme se vrátili k našim stolům a dostali jsme od firmy dárky: jojo, klíčenku a propisku. Ta moc dobře píše. Byla jsem z těch dárku nadšená.

Už bylo ale pozdě, tak jsme jeli autobusem do školy a odtamtud šli všichni domů. Moc jsem si to užila a velice se mi to líbilo.

Julka Ho

Zvědavé okukování na fotografii Lindy

Podívali jsme se zblízka na továrnu

Dne 25.11.2014 jsme vyrazili s novinářským kroužkem při ZUŠ Františkovy Lázně do firmy Abydos v Hazlově. Vše nás tam uvítal pan Ing. Martin Zährl z personálního oddělení. V továrně nám také připravili na úvod malé pohoštění.

Pan Zährl nám nejprve vysvětlil a pak na videu ukázal, co se v této firmě vyrábí a postupy výroby. Pořádali jsme si o dílech do aut a z jakého jsou materiálu. Vyrábí se tu z litiny a také z barevných kovů. Dozvěděli jsme se, co všechno je potřeba udělat na autodílech, které do továrny přijdou. Největšími partnery této firmy jsou automobilky VW a BMW. Ale jsou tu i výrobky jiné, třeba do vzduchotechniky.

Poté se nám naskytla příležitost podívat se do výroby. Samozřejmě jsme neodolali. Viděli jsme kontrolování, broušení i máčení autodílů.

Podle mého názoru se tam lidé nemají nejhůř, mají dobré výdělky a firma jim dělá různé programy, ale je to "tvrdá" dřina, a ta skutečně není pro každého. Proto se tady také často střídají zaměstnanci. A to je asi snad vše, co k tomu můžu říct. *František S.*

Je to pořádná dřina, ale v továrně pracují na lehčích úsecích i ženy.

Výborně nás tu přijali... Na snímku zleva Kateřina Stárková, Filip Skribek, František Strecker, Silvie Charvátová, Lucie Kučerová —a další. Informací bylo opravdu hodně.

Můj první zážitek byl výborný

Dne 25.11, bylo to v úterý, přesně v 16:00 hodin se to všechno stalo... Jeli jsme s tvůrčím psaním ze ZUŠ Františkovy Lázně autobusem do Hazlova, do továrny, která se jmenuje Abydos. Poté, co jsme byli ve firmě, sedli jsme si ke velikému stolu „vyzdobeném“ a několik hlav firemní „rodiny“ nás obsloužilo. Pak se nám věnoval pán z personálního oddělení Ing. Martin Zährl.

Nejvíce mě pobavily dveře, které se samy otevíraly a zavíraly. A kdykoli se někdo nebo něco pohnulo, dveře se otevřely (upřímně těm dveřím vůbec nic neuniklo... 10 bodů z deseti).

Náhle přišla přednáška o tom, jak Abydos funguje, k tomu se to ještě všechno promítalo na obrazovku umístěnou nad tím stolem.

Neuvěřitelné... V té továrně je celkem 200 zaměstnanců, mezi kterými jsou i ženy. Zjistila jsem, že se firma zabývá opracováním litiny a barevných kovů a především výrobou autodílů pro některé velké automobilky.

Pán nám během vyprávění občas kladl otázky, za každou správnou odpověď jsme dostali yoyo, klíčenku nebo propisku, a tyhle všechny odměny byly jejich vlastní značky. Teď přijde něco dobrého...

Šli jsme se kouknout na výrobu, abychom to všechno spatřili na vlastní oči. Tolik hluku a prachu jsem zažívala poprvé v životě, jenomže bylo vidět,

že si Abydos dokáže vybrat pracovitě, pilně a odolně zaměstnance.

Se zástupcem firmy jsme se rozloučili a vrátili se opět do Františkových Lázní.

Abych řekla pravdu, pracovat bych tam nechtěla, ale současně moc se mi tam líbilo, protože vše bylo dokonalé... Milí lidé, tolik pracujících zaměstnanců, kteří nic neobudou, prostě skvělý. Jsem ráda, že můj první zážitek v továrně byl výborný. Děkuji vám moc.

Pavla N.

Na mě tam bylo moc rušno

Když jsme přijeli do společnosti Abydos s. r. o v Hazlově, která se zabývá výrobou kovových a litinových součástí do aut a různých strojů, uvítali nás tady velmi vřele, nabídli nám i malé výborné občerstvení. Prohlídka byla zajímavá. Řekli nám ohromnou spoustu zajímavých informací.

Po té jsme se šli podívat, jak to tam probíhá. Na mě tam bylo moc rušno. Viděli jsme, jak probíhá kontrola kovových součástí, jak se obrušují a jak se převážejí a uskladňují.

Návštěva v Abydosu mě osobně jako dívku tolik nezaujala, ale jistě to zaujalo víc kluky, protože ti tyhle věci vředycky víc baví a taky je líp pochopí.

Kačka S.

Návštěva v továrně Abydos

Byl to můj druhý den na tvůrčím psaním. Jeli jsme autobusem do Hazlova, tam je továrna Abydos. Jakmile jsme vešli, tak nás přivítali zaměstnanci. Svlékli jsme si bundy a sedli jsme si ke stolu. Přinesli nám pití a nějaké občerstvení. Pak jsme se koukali na video, co tam vlastně dělají. Vyrábějí tam díly do aut, hlavně do vozů značky BMW a do VW (Volks Wagen). Nejdříve jsme se koukali na tryskání. Dozvěděl jsem se, že účelem tryskání je pořádně čistit písek z dílu. Mají tam tři typy tryskačů. První typ je závěšený, druhý typ je bubnový a třetí typ je kabinka pro velmi intenzivní tryskání. Pak jsme se koukali na broušení. Brousí tam se strojem, který váží hodně přes 100 kg nebo pásovými brousícími stroji.

Od broušení jsme se šli podívat na barvení dílů. Barví se proto, aby ty dílky nerezly.

Mohli jsme nahlédnout do dílen a dívali jsme se z dálky, jak tady brousí anebo postříkávají jednotlivé dílky nebo jak se skladují věci, nežli si je odveze zákazník.

Hodně se mi to líbilo. Mají tam dobré platy. Velmi mě překvapilo, že jsou díly hrozně těžké. Asi bych tak těžkou práci nevydržel.

Nakonec jsme dostali joja, propisky a přívěsky. Rozloučili jsme se a vrátili se autobusem domů.

Michal Mai

Pracovat bych tam nechtěla, ale bylo to hodně zajímavé

Autobusem, který pro nás přijel před ZUŠ Františkovy Lázně jsme dojeli do Hazlova. Tam je Abydos. Zvenku vypadala ta budova skutečně moc pěkně. Když jsme vešli dovnitř, posadili nás ke stolu s televizí nad ním. Pán, který nás hezky přivítal, nám vyprávěl různé zajímavosti o firmě. Občas nám i položil nějakou otázku, za kterou, když jsme odpověděli správně, jsme dostali jojo. Povídal například o tom, že se tam vyrábějí součástky do aut nebo jiných zařízení, jak se to vyrábí atd. Polovina věcí mi trochu unikla, protože mluvil poměrně dlouho a říkal toho hodně. Párkrát nám k tomu promítli nějaké video. Taky jsme dostali výborné sušenky a čaj.

Potom jsme se zvedli a shromáždili se kolem toho pána, který nám po přednášce ukázal továrnu. Procházeli jsme dílnami kolem spousty zaměstnanců.

Bylo tam *hodně* hlučno. BUM!!! ŘACH!!! PRÁSK!!! Takový hluk!!! Pořád nechápu, jak můžou lidi takový rámus vydržet. Jinak to ale bylo všechno moc zajímavé.

Když jsme teda konečně vyšli ven, pán si ještě některé z nás vzal k sobě. O něčem si spolu s nimi povídali, taky jsme se fotili a dostali jsme ještě nějaké milé dárečky. Nakonec jsme už jeli zpátky domů, protože pro nás přijel mikrobus.

No, jsem ráda, že tam nemusím pracovat, protože takový hluk bych prostě dlouho nesnesla. Ale dělníci, kteří tam dělají, jsou určitě rádi, že mají práci a také že si v Abydosu můžou i poměrně hodně vydělat.

Nikolka N.

Zleva: Terežka, Julka, Linda, Pavlína a Michal. V pozadí za nimi ing. Martin Záhrl z firmy Abydos.

Další pohled do dílny objektivem Lindy

Kriticky

Co je Abydos? Firma vyrábějící díly do aut a větších elektronických strojů. Tato práce je velmi výhodná pro zaměstnance, co se týče peněz. Co se týče zdraví, jsem se ale z několika webových stránek dozvěděl, že lidé odtud odcházejí nemocní. Už práce s kovy není zdravá, plus nezdravé výpary z barev. Provozovatelé firmy se snaží tuto skutečnost zakrýt. Další věc, kterou bych chtěl zmínit je, že tam pracuje plno žen. Samozřejmě jen na kontrole zboží, ale i tak jsem viděl pár pracovníků, které měly postavu lepší a svalnatější, než mnozí chlapi.

Co jsem se dočetl, tak většinou předčasné odchody lidí nejsou proto, jak zmínil jeden z pracovníků. Cítuji „Poměrně dost uchazečů po dvou, třech šichtách zjistí, že fyzicky nemají na tuto práci.“ Já jsem ale zjistil, že je to většinou proto, že lidé zjistí, že výpary, které se uvolňují z barev a kovů, jim škodí na zdraví

(*kráceno*). Firma se snaží tento fakt zakrýt, ale nejistota a koktání v odpovědích na mé otázky, mne osobně na tento fakt upozorňuje více, než jakýkoli jiný článek na internetu.

Filip S

(Filipův článek je po formální stránce velice zdařilý. Kritika poukazuje na odvrácenou tvář každé podobné výroby, kde se používají chemikálie a pracuje s kovy... V daném případě je však třeba najít pro kritiku argumenty podpořené odbornými posudky. Firma si je zřejmě vědoma i těchto negativ a snaží se dělat maximum pro zlepšování pracovních podmínek. Objevení všech skutečností by si vyžádalo hodně času a obstarání mnohem více informací ze všech stran, ale to je velké novinářské umění.). Ale Filipe, i tak: BRAVO.

Co jsem vyčetla z fotky otištěné v jednom časopise

Na fotce je dítě s bledou pletí a smutnou tvářičkou, které působí jako malý vězeň. Vlasy vygelované směrem nahoru a hodně pronikavé oči, ze kterých by se dalo vyčíst pár teorií, proč je ten kluk tak moc smutný. Uši má odstávající, jako malé slůně, které zabloudilo a neví, kde je slonice. Malá pusinka, ze které zřejmě běžně vychází mnoho sladkých slovíček. Oblečený je do hnědé košile s límečkem, což z něj na pohled dělá mamincina mazánka. Žlutá podzimní bundička. Není, co k popisu dalšího dodat.

Jestli jste si ale mysleli, že je to hodný andílek, asi jste nepoznali jeho pravou temnou tvářičku.

Tento malý téměř osmiletý hošánek totiž má na svém kontě mnoho lumpáren a pořádně tajemných věcí, které dělá za školou. Zvu vás tímto a vyzývám vás k tomu, abyste si přečetli mini příběh jednoho dne jeho života jak jsem ho na základě popisu vytvořila.

Dítě, které nelze vychovat

Je 7. listopadu. Klasický podzimní den s opadáváním posledního listů. Všude je cítit připravování přírody na příchod zimy. Je pátek, děti z okolí si celé ráno říkají, že poslední den ve škole přežijí, a že vyučování rychle uběhne, jako kořist, která prchá před šelmou.

Bohužel 3. B má vše opačně. Ví totiž o tom, že den, i když poslední v týdnu, přežijí, ale budou ho muset strávit s tím největším zlobivcem na škole, totiž s Olafem Quarterem, který má přezdívku Postrach Olfee.

Tento hoch na první pohled působí sympaticky, je před učiteli hodný, je to takový třídní šprt a donašeč. Ale to je jen převlek. Celá třída o tom ví, jenom učitelé ne. Hned, jak ráno vstane, vysype odpadky sestře do školní tašky. Následně vyvolává divou hádku a vyhraje. Jednoduše proto, protože je mladší a rodiče na děti nemají čas, jelikož pracují. Při cestě do školy má sebou černý lihový fix a popíše vše, co se dá. Včetně budov, lamp a dokonce i aut. Buďte rádi, že nežijete, kde žije on, asi byste museli velmi hodně platit za škody, které napáchal.

Když konečně dojde k přechodu, kde stojí policista, nasadí si masku ublíženého a hodného dítěte a řekne mu, že za rohem starší žáci zmlátili jeho spolužačku a té teď teče krev z hlavy. Uniformovaný strážce pořádku se lekne a utíká na místo činu. Rozhlíží se, ale nic nevidí. Naštvaný policista odchází zpět k přechodu, ale kvůli masce „slušňáka“ nemůže vynadat Olafovi.

Ve třídě tenhle kluk chytne, jak se říká záchvat smíchu a učitelka ho pošle za dveře. To je mu vcelku jedno, protože hned uvolní šroubek u hasičího přístroje tak, aby když se ho někdo dotkne, spadnul.

Poslední přestávku se ozve rachot, a jako když vybuchne petarda na silvestra, spadne přístroj na zem. Během oběda se nic neděje. Po skončení vyučování nejde Olaf domů, ale do parku a hází tam kameny na veverka. Uvidí ho paní, která je na procházce se psem, promluví na něho, ale Olaf je drzý, neposlouchá a uteče.

Večer, když dorazí konečně domů, tak se ani rodiče nedozví, že někde byl, protože celou tu dobu pracovali. Před spaním stihne udělat bordel ve svém pokoji a rozstříhat sestře oblečení. Opravdu dítě, které nelze vychovat.

Aneta Dúcka

Co mě napadá, když se řekne „medvěd“

Medvěd ve mně vyvolává pocit hrůzy, děsu, nejistoty a hlavně nebezpečí. Medvěd je zvíře, které zastrašuje všechno menší i větší, ale jen proto, že ho ostatní nemají rádi. Medvěd je stvůra, která všechny nenávidí a všichni nenávidí jí. Medvěd je ale ve vnitru jiný. Medvěd je možná v hloubi osobnosti chápající a přátelské zvíře. Já ho tak bohužel ale nevidím.

Připadám si taky jako medvěd. Jako někdo, koho lidi neberou takového jaký je a chtějí, aby se změnil podle ostatních, aby se nelišil.

Medvěd je nestvůra, na venek pohledná, ale vevnitř nenávidivá a nebezpečná. Sama ubližuje nerada. Na to jsou jiní. Tak si připadám já. Jako někdo, koho vidí radši za plotem a nechť s ním nic víc mít. A pokud ano, chtějí mu jenom ublížit.

Medvěd je velký stroj na shánění živé potravy. Medvěd je nezkrotitelná bestie, která se nedá osvojit a i když ji zavřete do klece, nikdy vás nebude mít v lásce, protože jste mu hrozně ublížili. Ublížili jste mu tím, že jste ho do klece zavřeli, ne tím že jste ho uspali a unesli z jeho prostředí. Jen spoutané zvíře se necítí ve své kůži. Jen zvíře, kterému rvete srdce tím, že ho nenecháte ani vydechnout a hned po něm něco chcete. Chcete, aby otročilo, ne aby poslouchalo. Nesmírně ho deptáte a ničíte, aniž byste ho chápali a vlastně chtěli.

Pokud chcete, aby medvěd skákal tak, jak vaše písťalka píská, radši toho medvěda zastřelte a vypčete. Bude to krutý osud, ale lepší, než aby se den co den užíral a nakonec byl krutě utracen člověkem, který si ho nikdy nevážil. Lepší než umřít, protože neposlechl. Lepší než umřít ve chvíli, kdy už nebohé zvíře nemůže...

SkriFi (J.T.)

Radost

Mamka mi koupila nový telefon. Měl jsem velkou radost. Chtěl jsem to rovnou před obchodem otevřít a použít, ale nemohl jsem. Chtěl jsem co nejrychleji jít domů, ale mamka šla ještě nakupovat. Sice jsme byli za hodinu doma, ale pro mě to připadalo jako celý den. Doma jsem ještě musel umýt nádobí a učit se. Konečně jsem mohl telefon otevřít. Byl jsem hodně nadšený. Použil jsem ho teprve chvíli, a už byl vybytej. Ach jo!

Michal M.

Co dělá můj pokoj, když v něm nejsem?

Myslím si, že by bylo super, kdyby oživily mé věci v pokoji jako ve filmu Toy story. Naštěstí nemám žádné vojáky, pistole nebo zabijácké věci doma, takže by se nepozabíjely. Nebyly by roztrhané a nevykukoval by z plyšáků plyš. To by už nebylo roztomilé.

Ale kdybych si měla představit, co dělá můj pokoj, když v něm nejsem? Dokážu si to představit. Jak už jsem řekla žádné hrozné věcičky.

Myslím si, teda doufám, že by si spolu rozuměli a byli by všichni kamarádi.

V pokoji mám hodně plyšáků, od nejmenších po největší. A to hlavní, všichni roztomilí a jemní.

Určitě by skákali všichni na posteli a měli by velkou párty. Plus by měli polštářovou bitku mezi sebou. Roztrhané polštáře, z kterých by lítalo peří, možná i plyš z plyšáků, nikdo neví.

Ale myslím si, kdybych otevřela dveře od pokoje, bylo by všechno zase v pořádku. Všichni ti roztrhaní plyšáci by byli zase celí. I když nevím, jak by se sami dali do pořádku tak rychle. Je možné, že by jim pomohla nějaká víla? Víla, která nechá oživnout všechny věci v pokoji?

Možná ano. Ale možná by to v pořádku ani nemuselo být. Třeba oživnou v tu dobu, kdy nebudu doma. Budou mít polštářovou bitku a najednou se mamka vrátí domů z práce a najde doma takový binec. Co se stane? To by nedopadlo dobře. Určitě by to mamku dostalo do šoku. Koho ne? Plyš po celém pokoji, rozlitá voda, stůl by byl zlomený na dvě půlky... Asi bych nepřežila, stejně jako ten rozpulený stůl.

Ale taky by se mohlo stát, že bych jednou vtrhla do pokoje a oni by se tam zrovna hýbali, smáli se a byli by hlasití. A já bych se přidala k nim a měla bych plyšový kamarády, které nikdo nemá.

Zas tak jednoduchý to nemůže být, třeba by se stali agresivní a zlí. Jako zuřivý pes, který nedostal najíst. Jejich kulaté tmavé hluboké oči by se přeměnily na sytě červené jako oheň a místo obdélníkových zubů by se jim zuby přeměnily na ostré, žraločí.

Jak bych asi reagovala? Asi bych omdlela. Oni by mi mohli buď pomoci nebo ho zabít. To zní opravdu hrozně.

Proč to nevezmu třeba z té lepší stránky? Tak teda jo, vezmu to optimisticky.

Před chvílkou bylo tohle téma fakticky dost hrozný, a teď přijde to nejlepší nakonec.

Moji dobří, plyšový kamarádi. Po škole jsem vždycky pořádně unavená, ale kdybych měla takovéhle dobré, nebo ještě lepší než dobré kamarády, hned by se mi zvedla nálada a nebyla bych vůbec unavená. Všechno to negativní by bylo pryč.

Ve svém pokoji bych si vyrobila malý bunkr, který by se skládal z polštářů, peřiny, deky a ze všeho možného, co mám v mém útulném pokoji. Tenhle bunkr by nám všem sloužil jako taková menší, ale naprosto skvělá kavárna.

Tam bychom společně popíjeli čaj a jedli výborné jídlo. Především sladké zákusky a skvělé poháry.

Linda D.

Co dělá strom, když je bouřka?

Bojí se

Má veliký strach

Je nervózní

Má strach, že ho zasáhne blesk,

ale je rád, že prší, protože mu dává déšť vlhko

Chrání se kůrou

Doufá, že ho blesk neskácí

Drží se kořeny pevně v zemi

Přeje si, aby skončila bouřka

Chce, aby bylo sluníčko, ale myslí si také, že teplo mu bere tu vlhko

Je mu je asi také veliká zima

Někdy může i brečet, protože se hrozně bojí

Křičí, když uhodí blesk do jiného stromu, ale my ho neslyšíme.

Bolí ho, když vítr fouká a sráží mu list z větvíčky

Bolí ho větve

Anetka Dao

Příběh kotěte

Eliška se nasnídala a zeptala se maminky:

„Mami, můžu s Terkou dneska ven? Jenom na chvílku!“ „Dobře, ale opravdu jenom na chvílku.“ svolila maminka. Odpoledne šla tedy s Terkou ven. Vypravily se do parku. Terka si s sebou vzala opět svojí tašku, ve které bylo snad všechno. Došli až na rozkvetlou louku na které rostla spousta pampelišek a petrklíčů.

„Jééé!“ vykřikla Terka a vytáhla ze své tašky rozervené nůžky. „Co s nimi chceš dělat?“ divila se Eliška. „No přeci, jdu stříhat pampelišky! Chceš taky?“ smála se Terka. „Ne ne! Stačí mi, když je budu moct držet.“ Terka tedy ustříhla stonek odkvétající pampelišku a podala jí Elišce. Když ustříhly dalších sedm pampelišek, našly za zlatým keřem malé kotě. „Pááni!“ řekly obě najednou. Kotě bylo totiž krásně bílé, jen ocas, tlapku a ouško mělo hnědé. „Hezčí koťátko jsem ještě neviděla! A to já jich vídám denně alespoň deset!“ řekla Eliška. „To bych si chtěla nechat.“ špitla Terka a pomalu se rukou přibližovala ke koťátku. Kotě se ale schovalo za větve a vystrašeně mňouklo. ,

„Ale no tak! Proč se mě všichni bojí! Miminko paní Poláškové, pes Lucky Marilkový, králík tety Anety, kocour Mourek ze zverimexu mé mamky, vaše morče, náš papoušek, a teď i tohle kotě!“ bručela Terka. „No jo, máš na zvířata prostě smůlu. Zato já, já jsem mezi zvířaty vyrůstala! Tak snad se nebude bát mě. Čiči!“ špitla Eliška.

Kotě ale ani teď neopustilo svůj úkryt. „No vidíš, bojí se i tebe. A co budeme tedy dělat? Polezeme za ním?“ navrhl Terka. „Můžeme to zkusit“ A tak se tedy

vydaly dívky do křoví za kotětem. Dost to píchalo, protože keř měl trny a kotě bylo schované až úplně dole. Nakonec kotě nalákaly na smažený řízek z Terčiny tašky. Přišel ale velikánský déšť a Eliška schovala kotě pod svou bundu a uháněla domů. V patách jí byla Terka. Když došly k Elišce domů, zeptaly se její mamky, jestli si ho můžou nechat. Maminka nakonec souhlasila. Nejdřív ale musely s kotětem k veterináři. A protože byla kočička zdravá, mohly si jí nechat. Pojmenovaly jí Nelinka.

Nikolka

Totálně našťvaný Filip

Když tma zavolá tvé jméno,
je čas umlčet ji.
Když mám koupit si psa svého,
já neumím držet jazyk za zuby.

Já vše co tma pokrývá přehlížím,
já neumím přestat řvát.
Když k lednici se plížím,
Táta mě vidí a musí se smát.

Nervy mám velké,
musím začít psát.
Když jezero je mělké,
tak ani já nejsem rád.

Že tma vyvolává pocit viny?
Že lidi nemají rádi lidi?
Když lidé nenávidí se,
já potom stávám se psem.

A přísliby na závěr

V redakci se rodí několik velice zdařilých široce pojatých a hlavně čtivých příběhů. Konkrétně je píše Anička Vondráčková, Lily Nguyen, Tereza Králová a Šárka Rubášová. Hezky začaly Kateřina Stárková a Aneta Jelenová. Nezklamává ani Pavlína Nguyen a nadějní jsou i nově příchozí. Zásobu dobrých veršů má František Strecker, který se také pokouší o prózu, moc dobře se rozepsal Filip Skribek. Rozsah je sice větší, ale v příštím roce se pokusíme vydání rozšířit a vyhradit část novin pro tyto práce, případně je budeme přetiskovat na pokračování. Samozřejmě budeme pokračovat také v rozhovorech s učiteli i úspěšnými žáky školy a i v roce 2015 budeme spolupracovat s CHD, takže se těšit můžete na další reportáže ze zajímavých míst a se zajímavými lidmi.

Baletka (akrostich Lily N.)

Baletky tančí

A tančí. Snaží se zatančit

Lehce. Podívej, jak naše malá

Eva

Tak

Krásně lehounce tančí.

Aaaaachchch jo. Proč jen nemůžu tančit jako ona.

Proč miluji psy (akrostich Šárky R.)

Proč miluji psy, to vám řeknu celkem snadno a přesně: přeci pro jejich chladné čenichy, smutné a upřímné pohledy, nastražená ouška a velikánské srdéčko, do kterého se vejde celá jeho lidská smečka i lidští a psí přátelé.

Energie jim nikdy nechybí, elánu mají na rozdávání, když mi je smutno, psi mi zvednou náladu, už jen olíznutím, tak zázračné jsou jejich schopnosti.

Snad nikdo se mnou nemůže nesouhlasit, když řeknu: komu se nikdy nestalo, že ho rozveselilo malé štěně?

Pomáhá při pesimismu.

Elegance ve spojení s energií a elánem tvoří milé zvíře – psa...

Je to víc, než jen živočich, zvíře, opovržlivě řečeno.

Sám Bůh, uchvatnost a láska sama.

Azlobit se na ně dlouho za rozhrabaný záhon či sežrané kočičí granule je téměř nemožné

Nesnesitelný psí výraz vás dožene k šílenství...nebo k podání kousku masa z talíře.

Elánu mají, že by ho mohli rozdávat.

Kromě toho, že jsou to z biologického hlediska psi, všichni majitelé psů vědí, že mají velké srdce .

PROSTOR, školní časopis vydávaný při ZUŠ Fr. Lázně

Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní, které vede učitelka Jaroslava Rymešová. Redakci tvoří:

Aneta Dúcka, Aneta Jelenová,

Tereza Králová,

Anna Vondráčková,

Šárka Rubášová, Nikolka Nguyen,

Kateřina Stárková,

Pavlína Nguyen, Lily Nguyen,

Linda Dang, Aneta Dao, Julie Ho,

Michal Mai, Filip Skribek,

František Strecker